

ΤΟΜΟΣ Ζ'.

Δουλειά νὰ δώσουνε στὸν Παλμερστὼνα,
 Νὰ μὴ γλυστρήσῃ καὶ τὸ Χειμῶνα.
 Ἡ φιλελεύθερη γενναία Αὐστρία,
 Ποῦ συμπαθαίει πρὸς τὴν Τουρκία,
 Ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ μὴ γεράσῃ
 Καὶ τῆς Τουρκίας τῆς σ' ὅλα νὰ μοιάσῃ.
 Εἰς τὸ Σουλτάνο μας λέμε καλλίτερα
 Νὰ πάῃ στὴ Μέξα του, καὶ ἄς εἶν' μακρότερη,
 Παρὰ νὰ πάῃ εἰς τὸ Παρίσι
 Ποῦ ὁ Θεὸς ἤξερει πῶς θὰ γυρίσῃ! . . .
 Ἄς ζήσῃ ἄς ζήσῃ ὁ Πίος Νόρος
 Κί' ἄς φάῃ τὸν Πάπα μόνον ὁ Χρόνος,
 Νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἡ Γαλλία
 Τὴν Παπικὴ τῆς ἐπικουρία·
 Κί' ὁ Μικρομέγας ὁ Ναπολέων,
 Ὅπου μᾶς ἔγινε ἡμερὸς Λέων,
 Καὶ κειὸς ἄς ζήσῃ μὴ ἄς φυλαχθῇ!
 Μὲ τὴν Ῥωσσίαν νὰ ἐμπερδευθῇ,
 Γιατί εἶνε Κλίμα πειρακτικὸ
 Γιὰ τὸνομά του τὸ ξακουστό! . . .
 Μήπως τὴν πάθῃ καὶ ἡ Ἀρκουδα
 Τοῦ Αἰωνταριοῦ μας φάῃ τὴ μουστοδα.
 Κάλλιου του ἦτανε μὲ τὴν Ἀγγλία
 Σπονδὴ νὰ κάμῃ καὶ συμμαχία,
 Ἡ Ἀγγλία γιὰ πίστι εἶν' ξακουσμένη,
 Τὸ μαρτυράει ἡ Ἁγία Ἐλένη,
 Ἡ Πάργα, ἡ Ἐπτανήσο καὶ τόσα ἄλλα
 Ἀνδραγαθήματα πολὺ μεγάλα
 Τὰ Δεκαπέντε τῆς καὶ τὰ Δεκαεπτά
 Τὰ Ἑξήτα-Τρία τῆς εἰς τὴ Νάσια,
 Ἡ Ἐπανάστασις τὸ Ἀμερικανικὸ
 Κί' αἱ εὐεργεσίαις τῆς σ' ὅλη τῆς Γῆς!
 Μὰ καὶ σ' Αὐτὴν τί νὰ εὐχρηθούμε
 Ποῦθε ν' ἀρχίσουμε, ποῦ νὰ σταθούμε;

Ὡς πρέπει νᾶμαστε ἑχαριστημένοι
Ὅπου ὄχ τὰ νύχια τῆς εὐνουχισμένοι
Βγαίνουμε, ἐμπόριε κατὰ τὴν κλίσιν
Ὡσάν ἀνδράποδα νὰ μᾶς πουλήσῃ!·
Λοιπὸν τῇ εὐχόμεθα νᾶνε καλὰ,
Θεὸ τῆς νᾶχῃ τὸν Αἶ Παρὰ,
Νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ προδῇ
Χώρῃ συνειδήσι, χώρῃ εὐθύνη,
Καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς,
Τῇ Σεβαστοπόλει καὶ τοὺς Κορκοῦς.
Καὶ τῆς Εὐρώπῃς μας νὰ ᾔνε Δήμιος
Μὴ φιλελεύθερος, πλούσιος καὶ τίμιος!·
Σύνθημα νᾶχῃ Ἐλευθερία
Καὶ γιὰ σκοπὸ τῆς τὴν προδοσία.
Νὰν τὸ στερέωμα τὸ ἄχαρς γῆς τῆς
Πίσσινου, μαῦρο σὰν τὴ ψυχὴ τῆς,
Νὰ καταντήσῃ γυμνὴ Ψαρόδου,
Ὡς καθὼς ἦτανε καὶ πρὶν Χριστοῦ,
Νὰ καταντήσῃ καὶ πάλιν Σκλάβια,
Καὶ νὰν τὴν ἔχουνε τὰ ἔθνη διάβα,
Ὅπως τῇ λάβανε Πίκτοι, Κελτοὶ
Ῥωμαῖοι, Νορμάνοι, Σάξιοι, Δανοὶ,
Καὶ ψυχοπόνεσι ναύρης σ' ἐμᾶς
Ποῦ μᾶς προδίνεις καὶ μουνουχᾶς!·
Μαύρῃ Ἐφτάνησο, μαύρῃ Ἑλλάδα
Τὸ ἔνωσις ἀναψὲ μαύρῃ ἡ Λαμπάδα ...
Δὲν εἶν Λαμπάδα πανηγυριοῦ,
Μ' ἄχαρῃ φλόγα Θανατικοῦ!
Λάμπτε μεγάλου καὶ μὴν καῖτε,
Μὰ ἀπὸ τῇ Στάχτῃ σας ἀναστῆθετε
Τῶν ἔθνων Φοῖνικες, καὶ ἡ Εὐρώπῃ ἅς γδῇ
Ἄν ἡ Ἑλλάδα ἀκόμη ζῇ!·
Καὶ ἡ Ἱστορία μὲ φωτισμένα
Γράμματα ἅς γράψῃ αἱματωμένα,
Στ' Ἀμαρτολόγιον πῶχει ἡ Ἀγγλία,
Τὰ Ἑξήντα-Τέσσερα καὶ Ἑξήντα-Τρία,
Πῶς μᾶς κατάντησε Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα
Καὶ μᾶς εὐνούχισε στὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ!

Κοντὰ μου ἔλατε καὶ σεῖς καυμένοι
Ἐνωσοφόβοι μᾶς ξεφυχισμένοι,
Τί θενὰ κάμετε — ὑπομονή,
Σὰν ἔτσι θέλει ἡ Ἐποχὴ.
Ἐγὼ σᾶς ἔλεγα νὰ κυτταχθῆτε
Κί ὄχ τὴν ἀρρώστια σας νὰ γιатреуθῆτε.
Πάρτε καθάραια — ξερατικά
Γιὰ τὰ στομάχια σας εἶνε καλὰ,
Ἀμὰ τῇ διαίτῃ νὰ ἀρχινήσετε,
Ἐἰς τὴ νηστεία νὰ συνειθῆσετε,
Στὴν καλαδοῦρα τὴν τρομερὴ
Ὅπου ἡ λίρα πρὸς τὴ δραχμὴ.
Ἄς ταπεινώσουνε καὶ τὰ μιάλά σας,
Σφιχθῆτε λίγο μὲς τὰ βρακιά σας,
Ἢ Μὲση εἶν καύχημα Ἑλληνικὸ,
Καὶ οἰκονομάει καὶ φαγητό.
Μὲ τὰ μιάλά σας ταπεινωμένα,

Μὲ τὰ βρακιά σας καλὰ σφιμμένα,
Μὲ Θεοὶ νᾶσαστε ἡ χώρῃ Θεοί,
Βέβαια ἡ ἔνωσι θὰ σᾶς ἀρέσῃ.
Μὰ δαιμονίζεσθε ὅπως τὰ Κάστρα
Θὰ μᾶς τὰ κάμουνε οἱ ἔενοι πάστρα;
Μὴν κλαῖτε, ἔγνοια σας, ἀντίς γι' αὐτὰ,
Κάστρα σᾶς δίνουμε ζαχαρωτὰ,
Δὲ σᾶς γνωρίζουμε Πολεμιστάδες,
Μὰ ἐσταθῆκετε πάντα φαγάδες!·
Ἢ Οὐδετερότης σᾶς κάνει φρίκη!·
Μὰ πῶστε, ἐδόσετε ποτὲ καπίκι
Γιὰ νὰ μᾶς δαίξετε ποιανοῦσθε Γένους,
Δὲν ἐδουλέψετε πάντα τοὺς ἔενοους
Ὡτὰ ζοντόβολα εὐνουχισμένα,
Ὅντα Οὐδετέρα ξεφυχισμένα;
Σὲ Καπονάρα ὡς χθὲς κλεισμένοι,
Δὲν ἦσαστ' ὅλοι ἑχαριστημένοι;
Ἐξεμουτρίσετε τώρα Δετόροι,
Κί ἀπὸ Καπόνια ἄψιοι Κοκχοροὶ;
Ὡ! σᾶς προδίνει τὸ λαλητό σας,
Μὴν κιοκιουρίζετε τόσο στὸ θεῖό σας·
Καπόνια εἴταστε εὐνουχισμένα,
Βραχνὰ, κακόφωνα, ξεφυχισμένα·
Τέτοια σᾶς ἔκανε, εἶν πολλὰ χρόνια,
Τοῦ ἔενοῦ ἡ δούλεψι καὶ ἡ καταφρόνια.
Μὴν ἀνδριεύετε, κάνετε λύπη
Ὅλοι μας ξέρουμε τὸ τί σᾶς λείπει.
Κί ἂν νὰ μᾶς κάμετε βαλθῆτε ἀντάρα,
Σᾶς κλειοῦμε ὅλους σας σὲ Καπονάρα,
Κομματί ἀλληγοτικὴ ἀπὸ τὴν πρώτη
Μὲ μετρίμμενο ταῖ καὶ πότνι,
Ὡς νὰ συνέρτετε ὄχ τὴ σκοτοῦρα
Ὅπου σᾶς ἔκαμε ἡ καλαδοῦρα!
Τὸ Μανδρεσὲ χουμε τὸν Γκαρπολά
Καὶ ἡσυχαστήρια ἄλλα πολλὰ ...
Ἐκεῖ σᾶς μπηγουμε, Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα,
Σὰν ἐπροβάλανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ.

Ὁ ΑΡΜΟΣΤΗ μας χαριτωμένε
Ἄνερ μεγάλου, διακεκριμένε!
Δὲν ἐπληρώθηκε ἡ Προφητεία
Ὅπου σοῦ ἔκαμαμε στὰ Ἑξήντα-Τρία!
Πές μας Γαϊδάρους, πές ὅ,τι θέλεις,
Καὶ ἔτσι ἅς μᾶς γράψῃ καὶ ὁ Σὸρ Ζαμπέλης,
Μὰ ἅς λεγομάστενε Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα
Ἄν δὲ μαντῆψουμε στὰ Ἑξήντα-Τέσσερα·
Λοιπὸν, σὰ φύγῃς, νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς
Νὰ σ' ἀκολουθήσῃ καλὸς καιρὸς,
Νᾶχῃς ὅπισθε πάντοτε ἀέρα
Ἰστα νὰ φθάσῃς ἀπὸ μᾶς πέρα,
Νὰ πᾶς σὲ Τόπο ὅπου οἱ Παῖδες
Σέλλα φοροῦνε καὶ ὄχι Σαμάρι,
Ὅπου οἱ Σορτάδοι εἶνε Πασσαδες,
Ὅπου ἔχουν πέρασι οἱ Γιογλεντάδες,
Ὅπου οἱ ξεβράχωτοι γένονται Λόρδοι
Καὶ οἱ τυχοδιώκτες εἶνε Μιλόρδοι,

Όπου οί Ἀγύρταις εἶνε στὰ πρᾶγματα,
 Καί οί Τσαρλατάνοι κάνουνε θαμματα,
 Κ' ἐκεῖ νά ζήσης χρόνους πολλούς,
 Ὅπως τοῦ ἐχάρικες καί στούς Κορφούς.
 Φεύγεις χορεύοντας; σαρταίνεις στ' ἄστρα;
 Μουσική εὐχάριστη ἔχε τὰ Κάστρα!
 Ὅπως γκρεμίζονται καί βοδολάνε
 Τ' ἄχαρά βήματά σου ἄς μετράνε!
 Θέλεις φυγοῦρα γιά Βιζαβί;
 Ἡ Γερουσία σου σ' εὐχαριστεῖ,
 Στάς ὑποκλίσεις σου εἶν μαθημένη,
 Κί ὅπως τή θέλεις ἔτσι σαρταίνει!
 Εἶνε ὁ στερνός σας τοῦτος Χορός,
 Στερνός τσ' Ἐφτάνησος ξολοθρεμός!
 Μᾶς κακοφαίνεται πῶς μᾶς ἀφίνεις,
 Μ' ἐμᾶς ἠθέλαμε πάντα νά μείνης!
 Ω! ναμπορούσαμε νά σέ κρατήσουμε,
 Σ' ἓνα στεντάρδο τὰ σέ καθήσουμε!
 Εἰς τὰ ἐρείπια, σά γιά Σημαία,
 Σάν ἅγιο λείψανο, σά Βασιλέα.
 Καί γύρο-γύρω-σου τσ' Ἀγγλοϊόνιους
 Νά σοῦ ἀραδιάσουμε τούς Καταχθόνιους,
 Γιά σέ τόν Ἅγιο ἀντάξια τάμματα,
 Πολύ φθεινότερα ἀπό ἀγάλματα...
 Φτωχή 'νε ἡ Ἑλλάδά μας καί δέν μπορεῖ
 Ἀλλήως ἡ δύστυχη νά εὐχαριστῇ
 Τούς Εὐεργέτας της καί τάλλα Ντύπια,
 Παρά μ' Ἀγχόναις εἰς τὰ Ἐρείπια.
 Θέλεις χαρίσματα νά φθάσης στ' ἄστρα;
 Πάρε σοῦ δίνουμε ὅλα τὰ Κάστρα,
 Ἀκέρια ὄχι, μὰ πέτρα-πέτρα
 Εἰς τὸ κεφάλι σου, κί' ἀθέλης μέτρα!...
 Κ' ἔτσι μακάριον μέ μιᾶς σέ κάνουμε
 Καί Πρωτομάρτυρα σέ συνεγάνουμε....
 Φταίμε ἂν ἄγρια Ζά-μέ-τὰ-τέσσερα
 Ἡ Ἀγγλία μᾶς ἔκαμε, στὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ;

Καί σέ Κυβέρνησι Ἰονική,
 Γενική εἶσαι ἡ Τοπική,
 Τί νά σοῦ ψάλλουμε, τί νά σοῦ ποῦμε,
 Ποῦθε ν' ἀρχίσουμε ποῦ νά σταθοῦμε;
 Σᾶς εὐχομᾶστε ἐλαστικότητα
 Εἰς τὰ στομάχια σας κ' εὐκοιλιότητα,
 Γιά νά μπορῆτε μέ δυὸ μπουκιαῖς
 Νάν τὰ γηρομύζετε ἀπὸ δραχμαῖς.
 Γιά νά χονέψετε καί μ' εὐκολία
 Τσ' ἀγγλικῆς Λίρας τόση σκουριά.
 Δίπλες ἄς κάμη τώρα ἡ Κοιλιά σας,
 Καί λησμονήσετε τὸ Μαμωνά σας,
 Θυσία τέτοια ὁ ἔθνησμός μας
 Σᾶς ἐπιβάλλει γιά τὸ καλὸ μας!
 Δέ σᾶς γυρεύουμε ζωαῖς, ψυχαῖς
 Γιατί δέν ἔχετε παρὰ Κοιλιαῖς.
 Ὅσοι δὲ θάσαστε πλεῖα δικαστάδες
 Σέ τρεῖς σέ τέσσαρες σ' ἕξη βδομάδες,
 Σᾶς εὐχομᾶστε νά μὴν προφθάσετε

Τὴ Θεσί ποῦχετε μέ μιᾶς νά χάσετε.,
 Ἐκεῖ ποῦ εἰνέτε Δίχρη νά εὐρῆτε,
 Κί ὅπως ἐκρίνετε ν' ἀντικρίθητε.
 Ἐπάρχου, Σύμβουλοι, καί Γραμματεῖς,
 Ὁ Θεὸς νά κάμη ὅλοι εὐθὺς
 Τὴ Θεση ποῦχετε νάν τὴν κερδίσετε,
 Κ' ἔτσι εὐκολότατα θά θησαυρίσετε!!
 Εἰέρετε ὁλοῦθεν τὸ ἀμισθεῖ
 Τί νόημα ἔχει καί τί δηλοῖ;
 Δηλοῖ πῶς ὅποιος, χωρίς μισθό,
 Δουλεῖε χάρισμα τὸν Κύρ Λαό,
 Μπορεῖ στοῦ πείσμα κάθε Ταμείου
 Ν' ἀδειάζη τσέπαις τοῦ Δημοσίου,
 Λοιπὸν εὐχόμεστε νᾶστε καλά,
 Καί νά μὴ σῶσετε νᾶστε κακά.
 Μᾶς κακοφαίνεται γιά σᾶς Τελόναις
 Ποῦ μέ τὴν ἔνωσι θάττε Λιλῶνες...
 Ἰδέα ἦλθε τσ' Ἑλλάδος μία
 Νά καταργήσῃ τὰ Τελωνεῖα!
 Σᾶς εὐχομᾶστε νά μὴν ἰδῆτε
 Μία τέτοια ἔνωσι, καί νά ἀξιωθῆτε
 Στὴ Θεσί ποῦσαστε νά ἀποθάνετε,
 Καί ἔτσι τίποτες κάνε δὲ χάνετε.
 Ἰπαλληλίσκοι μικροί, μεγάλοι,
 Τὰ ἔζηντα-τέσσερα σᾶς φέρουν ζάλη;
 ἔχετε θάρρος μὴν ἀπελπίεστε
 Πῶς εἶνε θάνατος τάττε καί πέστε...
 Δέν ἐμπορούσατε κί ἀπὸ Χολέρα
 Νά ξεφυχῆσατε κάμμιαν ἡμέρα;
 Ἡ ἀπὸ Πανούκλα ἢ ἀπὸ Χτικιό,
 Ἡ ἀπὸ κάθε ἄλλο Θανατικὸ;
 Κί ὅμως ἡ ἀρρώστια σας ἔχει γιατριά,
 Καί ἰδοῦ σᾶς δίνουμε τὰ γιατρικά.
 Μὰ πρῶτα ἀπ' οὔλα σας Διαιτα νά κάνετε,
 Ἄν θέλετε οὐλοῖσας νά μὴν πεθάνετε.
 Καί μέ στομάχι ἔτσι ἀδειανὸ
 Πάρτε μιὰ δόση ξερατικὸ.
 Γιά νά ξερνᾶτε ὡσάν Πασσάδες,
 Νά γένετε ὀλοῖσας Συνδρομητάδες
 Σὲ ἔφημερίδες καί σὲ Καζίνα,
 Ἡ στὰ Συγγράμματα ὅλα ἐκεῖνα
 Ποῦ μέ τὴν ἔνωσι θά ξεφυτρώσουνε,
 Κί' ἂν μ' ὅλα τοῦτα δέν ξελαφρώσουνε
 Τὰ σωθηκάσας τὰ στομυπομένα,
 Τρεχάτε ὅλοι σας τότε σ' ἐμένα,
 Καί σᾶς ὑπόσχομαι γιᾶνα καπίκι
 Νά σᾶς προσφέρω τὴν Ἀποθήκη,
 Εἶναι ἀλάνθαστο ξερατικὸ
 Πάμφθινο, ἀθῶο, δροσιστικὸ.
 Ἀμα δύο δόσες πάρτε ἔθνησμοῦ,
 Σκόνι τοῦ εὐρίσκεται τῶρα παντοῦ.
 Πάρτε δυὸ Χαπία ἀμεροληψία
 Τὴν ποιεῖ πάντοτε ἡ Ἀστυνομία.
 Ἀξιοπρέπεια παρτὲ τὴ Τιμὴ
 Ποῦ ἡ Γερουσία μας τώρα πουλεῖ...
 Μὲ τέτοια χάπια σᾶς δεβαίνω
 Ὅχ τὴν ἀρρώστιασας πῶς σᾶς γλυτρῶνω,

Ὅς ἂν δὲν κάμετε τὰ ἔξη-τέσσερα

Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ!...

Κυρίες, Δέσποινες, καὶ Δεσποινούλαι,
 Ἀσχημαίς, ὁμορρες, πλούσιες, φτωχούλαι,
 Κοντά μου ἔλατε νὰ σᾶς χαρῶ,
 Καὶ σᾶς τὰ Κάλανδα θέλω νὰ πῶ :
 Ὁ Διολάχης μας σᾶς χαιρετάει,
 Κι' ὅλαις ἀδιάφορα σᾶς ἀγαπάει,
 Κάκιον δὲν ἔχει μὲ σᾶς καμμία
 Γιὰ ὅσα καὶ ἂν εἶπετε στὴ δυστυχία,
 Ποῦ ἐδῶ καὶ μέρες εἰς τὸ κεφάλι
 Τούρτε, ἡ γυναῖκα πάντοτε σφάλλει !
 Ὅσαις τοῦ ἐδώσετε τὴν καταράσας,
 Τὴν καλὴν δείχνοντας γλυκιὰ καρδιά σας,
 Καλὰ νὰ εἰσαθε πάντα νὰ λέτε
 Τὸν καλὸ λόγον σας καὶ θὰ γροικέται
 Ὁ Διολάχης μας δὲν προσβολιάζεται
 Καὶ περισσότερο ἀναφουφουλιάζεται,
 Ὅσα καὶ ἂν κάνετα ὅσα καὶ ἂν πῆτε
 'Ὁ Διολάχης μας εὐχαριστῆται !..
 Κι' ὅσαις εὐαίσθητες, χαριτωμέναις
 Μὲ μᾶς ἐκλάψετε τὴν ἀπερασμέναις,
 Ὁ Διολάχης καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ
 Γλῆγορα νάρτουνε γιὰ σᾶς οἱ Γάμοι.
 Ὁ Διολάχης μας τοὺς πιτυχαίνει
 Τσὴ φτωχοπούλαις ἐκειὸς πλουταίνει,
 Τσ' ἀσχημαίς ὅλαις ταῖς ὁμορφίαις,
 Τσὴ γρηαῖς νειαῖς κάνει, καὶ τσὴ προικίζει !
 Τὸ Διολάχι μας πιάσετε φίλο,
 Ὅπ' ἀγαπάει τ' ὁμορφο Φύλο,
 Κι' ἄσετε τσ' ἄλαλες νὰν τότε βρίζουν,
 Ὁ Διολάχης μας ξέρει τί ἀξίζουν !.
 Μὰ ἐδῶ 'ν τὰ Κάλανδα ἀκουσετέτα,
 Κι' ἂν δὲν εἰν ὁμορφα ξεχάσετέτα :
 Μυαλὸ, κοπέλαις, βάλτε μυαλὸ,
 Μὴ πουλιὸ τρέλλαις νὰ σᾶς χαρῶ !
 Πλούσιαις ὅς εἰσατε, ὡς καὶ τρελλαῖς
 Τσὴ πιτυχαίνετε τσὴ 'πανδριαῖς.
 Μὰ ἐσεῖς φτωχοῦλαις μου νᾶχετε γνῶσι,
 Ἡ τύχη ἂν θέλετε νὰ σᾶς γλυτρώσῃ
 Ἀπὸ τὴν ἄχαρη ἀνυπανδρία,
 Ὅπου σᾶς κάνει τόση ἀηδεῖα !.
 Νὰ μὴ γελάτε παρ' ἑναν-ἐνανε,
 Καὶ ἀρχίστε ἂν θέλετε ὡς κι' ἀπὸ μείναν-
 Λίγα στολίδια εἰς τὸ κεφάλι,
 Καὶ περισσότερα μὲς τὸ κεφάλι !.
 Πεταχτὰ στήθεια εἶνε ὁμορφιά,
 Μὰν προτιμώτερη καλὴ καρδιά,
 Τί σᾶς ἀξίζουνε Μέσαις Λιαναῖς,
 Σὰν ἡ ψυχᾶς σας εἶνε χοῦδραῖς ;
 Ψηλὰ ἀναστήματα, σὰ φτερωτὰ,
 Καὶ τὰ αἰσθήματα νὰν χαμηλά ;
 Ἀκούστε ἐμένανε, ἄστε τὰ σώματα
 Ὅπου τελειόουνε σὲ χεριὰς χῶματα,
 Καὶ στολίζαστε μὲς τὸ κεφάλι

Μὲ νοῦ, μὲ γνῶσες, κι' ἀγάλι-γάλι
 Θὰ διακρένεσθε μέσα τσ' ἀνθρώπους,
 Γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ γιὰ τοὺς τρόπους,
 Γιατὶ ὡς τὰ τώρα σὰ γιὰ παιγνίδια
 Σᾶς στεφανώνουνται ὅσοι εἶνε Γῆδια,
 Σὰν τσὴ Κουτζοῦνες ὅπ' ἀγοράζετε
 Μὲ τὰ μουτράκια τοὺς νὰ διασκεδάζετε !.
 Μὴ ὅ,τι φαίνεται, μὰ ὅ,τι εἰν κρυμμένο
 Νὰ προσπαθήσετε νὰν στολισμένο.
 Κ' ἔτσι, ἂν μάθετε λίγη ἱστορία,
 Θὰ ἰδῆτε ποῦ ἔπεσε στὴν ἁμαρτία
 Μόλις ἡ πρώτη μας ἦρτε κοπέλα
 Γιὰ ἓνα μολόπουλο ! ἀκούτε τρέλλα ;
 Ἡ Ἀστρονομία μας θὰ σᾶς διδάξῃ
 Ὅπως γυρίζει πάντα μὲ τάξι
 Γύρο στὸν ἥλιο μας ἡ μαύρη Γῆς,
 Καθὼς ὁλόγρια σ' ἐσᾶς ἐμεῖς ! !
 Ἐνῶ σεῖς ἔπρεπε ὡς ἀμαθήτραις
 Γύρω μας νᾶρκεσθε ποῦστε πλαγήτραις !.
 Ἄν εἰσθε ἀπόνα μας πλευρὸ 'φτιασμέναις,
 Γιατὶ μᾶς κάνετε τσὴ λαμψασμέναις ;
 Διαβάστε, ἂν θέλετε τὴ Φυσικὴ
 Ἡ τὴν ἀπλούστατη Γραμματικὴ,
 Κι' ἀμὰ θὰ ἰδῆτε πῶς προτιμώτερο
 Εἶνε τὸ Γένος μας κ' εὐγενικώτερο :
 Θεὸς, 'Ἡλιος, Κόσμος εἰν σερνικὸς,
 Καὶ ὁ Παράδεισος καὶ ὁ Οὐρανὸς,
 Ἐνῶ ἡ Κόλασι, ἡ Φυλαχὴ
 Ἡ Ἀπελπισία εἰν θηλυκὴ.
 Θηλυκὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα
 Καὶ ἡ ἀβρώστιας ποῦ τρῶν τὰ σώματα :
 Ἀροησία καὶ Φλυνάρια
 Ποδάγρα, Θέρμη, Δυσεντερία,
 Ἡ Ἀστασία, ἡ Ἀχαριστία
 Καὶ ἡ Παροῦκλα καὶ ἡ Χολορροία.
 Ἡ Κουρλαμάδα καὶ ἡ Μαρία,
 Καὶ ἡ Ζοχάδα καὶ ἡ Περία !
 Ἡ Λύσσα, ἡ Ἀπάτη, ἡ Ἀπιστία,
 Ἡ Φοῦρκα, ἡ Πεῖνα, ἡ Ἀστυνομία ! !..
 Ἡ Λύπη, ἡ Φτώχεια, ἡ Ἀναγυρία
 Καὶ ἡ βουλιασμένη Ἐρωσογοβία !
 Ἡ Κακὴ Πίστις ἡ Προδοσία
 Θηλυκὰ εἶνε ὅλα σὰν τὴν Ἀγγλία...
 Ἰπάρχουν ὁμως ὡς καὶ καλὰ
 Πράγματα μέσα στὰ θηλυκὰ,
 Τὰ πρῶτα-πρῶτα εἰσατε 'Εσεῖς !
 (Πιστέψετε μαστο τὸ λέμε ἐμεῖς !)
 Ἀμὰ ἡ Σελήνη μας, ἡ Πρασινάδα,
 Ἡ Μέρα, ἡ Νύχτα ἡ Ὁμορφάδα,
 'Ἡ ἐπιστήμης καὶ ἡ καλαῖς
 Ὡραῖαις Τέχναις καὶ ἡ Ἀρεταῖς...
 Θηλυκὰ εἶνε ὡς καὶ ἡ Τιμὴ,
 Γιὰ τοῦτο χάνεται σὲ μιὰ στιγμή...
 Καὶ ἡ Κεφαλή μας καὶ ἡ Κοιλία,
 Καὶ ἄλλα μέλη μας σημαντικά.
 Μὰ ἄς ἀφήσουμε τώρα τὰ γένη,
 Εἶνε ἀντικείμενο ποῦ σᾶς πικραίνει.

Ἐλάτε ὅλαις σας ἰδῶ κοντά μας.
 Νὰ σὰς μοιράσουμε τὸν Μποναμά μας
 ἔχουμε πράγματα ποῦ σὰς ἀρέσουνε,
 Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ σὰς πέσουνε
 Πάρτε φορέματα... μελανιασμένα...
 Τ' ἄχει ἡ Ἀγγλία μας χρωματισμένα!
 Φορεσέτετα ὅλαις με φρίκη...
 Καὶ ἂν ἐπιβλέψη ἡ Θεία Δίκη!
 Πάρετε Στάχτη εἶνε καλὴ
 Εἰς τὰ κεφάλια σας νὰ σκορπισθῇ,
 Εἶνε τὸ ἄρωμα ὅπου σὰς πρέπει,
 Ἡ Ἀγγλία μᾶς τῶστελε κι' ὁ Θεὸς ἄς βλέπῃ!
 Κόκκινα πάρτετε καὶ κομπολόγια,
 Εἶνε τὰ Δάκρυα, τὰ Μοιρολόγια
 ὅπου ἡ Ἑπτάνησος τώρα θὰ χύνη
 Σὰν ἡ Ἀγγλία μας τὴν ἐπροδίδει.
 Πέτραις πολὺτιμαις γιὰ δακτυλίδια
 Ἐτούταις πάρτετε, πούν τὰ μελίδια
 Ἀπὸ τὰ Ἑρείπια τῶν Καστρῶν σας,
 Στολαῖς μας ἦτανε, ἄς εἰν δικαί σας!
 Μὴ σὰς βαρύνῃ μικρὴ θυσία
 Εἰς τῆς Πατρίδος σας τὴ δυστυχία!
 Θᾶστε ὁμορφότεραις ἔτσι βαλμέναις,
 Παρὰ ἀναίσθηταις καὶ στολισμέναις!
 Δεῖξτε ὅποια αἰσθάνεστε εὐγνωμοσύνη
 Σ' ὅποιον μίαν ἔνωσι τέτοια σὰς δίνει,
 Σ' ὅποιον τὰ Φρούριά σας γκρεμίζει,
 Σ' ὅποιον τοὺς ἄνδρες σας σὰς εὐνοχῆζει!!
 Καταρασθῆτε τὰ μαλλιά ξέσσερα
 Ὅλους τοὺς Ἀγγλους στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ!.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΒΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ 1864.

Προγινωστικόν.

Ὁ Πλανήτης ποῦ ἐφέτο δεσπόζει εἶναι ὁ Ἑρμῆς! Ἐμποροὶ, Κλέφτες, Διπλωμάτες, Μεσίταις, Θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν ἐμπροευμάτων, Ἰατροὶ, Ἀγύρται, Δικηγόροι, Τσαρλατάνοι καὶ ὅλοι ὅσοι, ἢ γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλον λόγον προσκυνᾶτε στὸν Ἑρμῆ, στὸ Μαμωνᾶ καὶ στὸ Συμφέρον, χαρεῖτε ὁ Χρόνος εἶναι δικό σας! Ἀγγλία μεγαθυμῇ, σοῦ προφητεύουμε πτυχία εἰς ὅτι ἐπιχειρησθῇ ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ Θεός σου! Λαοὶ καταπιεζόμενοι καὶ τυραννόμενοι μὴν ἐλπίζετε ἐφέτο νὰ ἐλευθερωθῆτε μετὰ τὴ χύσι τοῦ αἱματός σας, ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ Θεός τῆς Ἀγυρταίας τῆς Ἀιστίας καὶ τοῦ Παρά, ἴσως ἴσως ἡ Αὐστρία, ἂν τὰ οικονομικά της τὴν σφίξουνε, πωληθεῖ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ Βενετικόν!... Δὲν ἐμπόρει νὰ βασιλεύῃ παρὰ ὁ Ἑρμῆς εἰς ταῖς εὐεργεσίαις τῆς Ἀγγλίας! Ὁ Ἑρμῆς μόνος ἔμπορεῖ νὰ χαμογελάσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Φρουρίων μας, εἰς τὸν πολιτικὸν μας εὐνοχισμόν!

Ἄλλ' ἄς ἐλπίζωμεν ὁ Ἑρμῆς δὲν βασιλεύει παρ' ἕνα ἔτος!!'...

Ὁ Χειμῶνας εἰς τὴν ἀρχὴν του, σὰν κάθε χειμῶνας, θὰ εἶνε κρύος. — Κυρίαίς, ὅσαις δὲν ἔχετε Χοροὺς γιὰ νὰ ζεστένεσθε ἢ ἄλλα μέσα γιὰ νὰ θερμένεσθε, κρουκουλονόσασθε ὅσον μπερδεύετε καλὰ, καθὼς θγαίνετε ἀπὸ τὸ Θεάτρο, μήπως τὴν πῆθετε καὶ μᾶς ἀρρωστήσετε μέσα στὰ Καρναβάλια!... Ἐπειτα ἀπὸ τὰ κρύα θὰ νάχουμε ἀγέριδες, Κυρίαίς, ὅσαις εἴθε ἐλαφραίς, ἢ θγάλτε τὰ μαλακόφια σας ἢ βάλετε τοὺς βολίμι, μὴ σὰς εἰδοῦμε καμμίαν ἡμέρα μισουρανῆς καὶ... Ἐπειτα βροχαῖς ἐνα σωρὸ καὶ πάει λέοντας.

Ἄνοιξη θὰ ἔχουμε ἀνεμώδη καὶ συγνεφιασμένη σὰν τὰ κεφάλια τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως οἱ περιπάτοι μας θὰ δείχνουν λαμπρὰ θεάματα! Λυπώμαστε τοὺς Γαῖδαρους μας, ἀρσενικούς τε καὶ θηλυκούς, ὅπου θὰ εὐρίσκουν δυσκολίες καὶ προσκόματα εἰς τὰς ἐρωτικὰς συνεντεύξεις τους!...

Τὸ Καλοκαῖρι εὐμετάβλητο, πότε μεθ' ἑσθιασμοῦ καὶ ἀστραπαῖς, πότε μεθ' ἡμέραις ὅπου θὰ μᾶς μαγεύουν πολὺ καὶ θὰ βαστοῦνε ὀλίγο. — Κυρίαίς, τὸ Καλοκαῖρι ἐφέτο θέλει νὰ σὰς μιμηθῇ! Δὲν εἴθε τάχα καὶ εἰς εὐμετάβληταις; Δὲν τὸ λέμε μοίχαρις ἐμεῖς, τὸ λέει ὁ Σωκράτης, ὁ Σακεσπιέρος, ὁ Οὐγκος καὶ ἕνα σωρὸ Γαῖδαροι τέτοιοι... Καὶ ὅμως ἀστραπαῖς... καὶ λίγαις ἔχουνε τὰ μάτια σας; θρονηταῖς μὰ λίγαις βίχουνε...; ὦ! διάολε ἡ μανία τῆς παρομοιώσεως μᾶς ἐσπρωξε πάρα πολὺ μακριά. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔχετε καὶ εἰς ταῖς θρονηταῖς σας. Ὁ Σωκράτης ἔλεγε τῆς Σωκράταινας, ἡ ὅποια ἀπὸ τὸν ἐκείνου ἤθελε κηλῆς νὰν τόνε λούσῃ μετὰ κατὶ ποδὲν ἦτανε, μὰ τὸν Θεὸ, ῥοδόσπασμα, «ἐπειτα ἀπὸ ταῖς θρονηταῖς ἔρχεται ἡ βροχὴ» = ἔρχεται ὁ κεραυνὸς, φωνάζουμε ἐμεῖς — ὅπου κάθε μέρα γενόμεσε στάχτη ἀπούκατου ἀπὸ τὰ ἀστροπελέκια τῶν ὀμματιῶν σας!.

Τὸ Φθινόπωρο, θὰ εἶνε εὐχάριστο ὡτὰν ἐκείνη τὴν ἡλικίαν τῶν Γυναικῶν ὅπου εἶναι ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὰ βουλιασμένα 40. Τὴν ἡλικίαν ἐτούτη τῶν Γυναικῶν ὁ Μπαίρων τὴν ὠνόμασε μετὰ μεγάλη ἐπιτυχία: ascertain age, which yet the most uncertain age appears; Καὶ πραγματικῶς σὲ μίαν τέτοια ἀόριστη ἡλικίαν δὲν κάνει οὔτε πολὺ Κρύο οὔτε πολὺ Κῶφα, οὔτε Βροχαῖς Δακρύων, οὔτε Βρονηταῖς Στεγαγμῶν, καὶ τὸ κάτω καὶ καλλίτερον τῆς γραφῆς, οὔτε Κεραυνοὶ Καρδιῶνε δὲν πέφτουνε!... Ὁρίζοντας πάντοτε καθαρὸς μετὰ κανένα συγνεφάκι γλυκίως ἀναμνηστικῶς ὅπου τόνε στολίζει, καὶ μετὰ κανένα γλυκὸ ἀεράκι γλυκύτερου παρελθόντος ὅπου τὸν παρηγορεῖ. Καλὸτυχὸς ὅπουχε γιὰ ἔρωμένη γυναῖκα τέτοια, μὰ νὰ μὴν τὴν ἐστάξῃ ποτὲ εἰς τὰ περὶ τῆς ἡλικίας της, ἡ Ἀριθμητικὴ δὲν εἶνε τὸ forte τοῦ ἀνδρὸς μας Φύλου!.

Τέλος πάντων, κατὰ τὰς ἀστρονομικὰς μας παρατηρήσεις, ξανοίγουμε ἀ.) Πῶς ἐφέτος θὰ γεννιῶνται κάθε 7 ½ σερινὰ, 11 ½ θηλυκὰ. — Γαμπροὶ χαίρεσθε θὰ ἔχετε πάντα ζήτησι καὶ ὑπερτίμησι!... β.) Σὲ κάθε 3 θανάτους, θὰ λαβαίνουν χῶρα 9 ½ βαπτίσια. Παπάδες Αἰδεσιμώτατοι, ὑπομονή! ἂν χάνετε ἀπὸ τὸν μῖρον κερδίζετε

ἀπὸ τ' ἄλλο! γ'.) Γάμοι λίγοι μὰ ἀκριβοὶ καὶ διαλεκτοί. Κοπέλες ἔχετε ἢ χορήματα ἢ μούτρα, πολὺ ἢ λίγη γνώσι καὶ πρωτιμίσθε! δ'.) Συρμοὶ πάμπολλοι. — Ὁ Ἑρμῆς προσπατεῖ τοὺς κλέφταις καὶ ἐπομένως ταῖς Μοδίστραις... καὶ πάει λέοντες. ε'.) Θανάτοι πολλοί, καὶ ὅλοι σὲ καλοὺς ἀνθρώπους, ἂν θέλουμε νὰ δόσουμε πίστι στὰ παράπονα τῶν συγγενῶν, κληρονόμων καὶ Νεκρολόγων τους.

Κοντολεγγὺς ὁ φετεινὸς χρόνος, μολονότι κατὰ δυστυχίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν εἶνε Βίσεκτος, δὲ θὰ εἶνε πολὺ χειρότερος τοῦ ἀπερασμένου. Ἐμεῖς εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀρσενικοὺς, θηλυκοὺς καὶ οὐδέτερους ἀναγνώστας τοῦ παρὸντος Προγνωστικοῦ νὰ μὴ φθάσουνε νὰ διαβάσουνε ποτὲ ἓνα χειρότερο.

*Ἐκλειψὲς τοῦ 1864.

Κατὰ τὸ ἔτος 1864, πολλαῖς, τρομεραῖς καὶ ντροπιωμέναις ἐκλείψεις θὰ συμβοῦνε:

Α'.) Ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ἕως τοῦ Φωτῶνε ἀναρίθμητες ἐκλείψεις καθολικαῖς καὶ δακτυλικαῖς εἰς ταῖς τρεῖς ταῖς τοῦ Κόσμου. — Ὁραταῖς εἰς ὅλαις ταῖς Λέσχαις, εἰς τὰ Καφενεῖα καὶ εἰς πολλαῖς οἰκίαις. — Ἀόρατες ὁμῶς γιὰ τὴν Ἀστυνομία μας... Ντροπὴ της!!! Τ' Ἀστροκόκκινα καὶ τὰ Δεκαπέντε-χ' ἕνα-Δεκάξι δὲν ἐκάνε τέτοια θραύσι... — Ντροπὴ της! Μὰ ἡ Ἀστυνομία δὲν ἐμπόριε νὰ παῖζῃ στ' Ἀστροκόκκινα, οὔτε στὰ Μπουλετιὰ καὶ ἐπομένως κατάργησις. — Ντροπὴ της!..

Β'. Ἐκλειψὲς δακτυλικὴ τῆς Αἰράς εἰς τὸ Ταμεῖν τῶν Συνταξιούχων. — Ὁρατὴ καθ' ὅλην τὴν Ἑπτανήσον.

Γ'. Ἐκλείψεις καθολικαῖς τῆς Αἰρῶνας 12' τὴν ὕστερη καθε Μηνὸς ὁρατὴ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἑνωσοφόρων!

Δ'.) Ἐκλειψὲς Καθολικὴ ἢ Δακτυλικὴ (ἀκόμη δὲν ἐμποροῦμε νὰν τὴν προσδιορίσουμε) τῶν Κερκυραϊκῶν Φρουρίων, ἄξια νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ Καλανδῆριον τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν κἀνὴ καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅπου τὴ χάρε, ὁρατὴ καθ' ὅλοι τὸν Κόσμον!!..

ΓΕΝΝΑΡΗΣ.

Εἶνε Μῆνας ἐτοῦτος ὅπου μερικὰ ζωῦρια δείχνουνται πολὺ πουλὸ φρονιμότερα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῷ ἡμεῖς τὸν ἀπερνᾶμε ὅλονε εἰς ἐπισκέψεις διασμέναις, εἰς εὐχαῖς προσποιημέναις, εἰς διασκεδάσεις ἀηδιαστικαῖς καὶ σὲ παιγνίδια καταστρεπτικὰ, τὰ ζωῦρια ἐκίνα εἶνε ψυχῆτε καὶ σώματι δοσμένα στὴν ἀληθεινή τους εὐδαιμονία, στὴν καλῶς ἐννοουμένη Πρόοδο τοῦ Γένους των. Ὡ νάχαμε πολλοὶ τὰ μυαλά τους... πόσο καλλίτερα ἤθελε περνᾶμε τὸ Γενάρημας!..

Ὁ Γενάρης, κατὰ δυστυχίαν τῶν Ἰταλλήλων καὶ κατ' εὐτυχίαν τῶν Ἑνοικιαστῶν, ἔχει ἡμέρας 31.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10, διὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡ νύχτα ὥρας 14 διὰ τοὺς χαροποιάχτας, μεθυστάδες κλέφταις ἐραστάδες καὶ... Γάτους!

Ταῖς 4 τοῦ μηνός, Σαββάτὸ τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ Φεγγαριοῦ ὥρ. 6. 41. λεπτὰ π. μ.

Ὁ Καιρὸς ἡλεκτροκομμηνητικὸς ὁλοῦθεν: Εἰς τὸ Θέατρο, εἰς τοὺς Χοροὺς (; ;) καὶ εἰς τὰ Καζίνα!. Ὁ Φαρῶς πνίγει τὸν Κόσμον στὴν ἀναργυρία. Φθάνουνε μὲ καθε Ἀτμόπλοιο εἰδήσεις Ἑνωσοφοδικώτατες, μὴν πιστεύ-

ετε τίποτες, εἶνε πνευματώδη ἐπινοήματα τῆς Καμαρίλας. Ἐνα Σημαντικὸ ὑποκείμενο φθάνει εἰς τὴν πόλιν μας, ἁμαρτία ὅπου εἶνε γένους θηλυκοῦ. — Ἐργολίβοι καὶ Μεσοίτες a l'erta!. Ἡ Ἀγγλικὴ Φρουρὰ ἐτοιμάζεται γιὰ... περίπατο εἰς τὴ Λάση! Σπασμωδικὴ ἀγωνία τῶν Ἑνωσοφόρων. — Κλεψία εἰς τὸ Σπῆτι ἑνὸς Ἑνωσοφόρου Τοχογλύφου. — 150 Προξενίες γιὰ ἓνα Γάμο!.. Ἀποπληξία ἑνὸς Ἑνωσοφόρου ἐξ αἰτίας Τηλεγραφήματος. — Χαρὰ εἰς ὅλην μας τὴν Χώραν.

Τὰς 11 ἡμέρα Σαββάτο ὥρ. 11 καὶ 37. μ. μ. Πανσέληνος... Ὁρατὴ καὶ στὸ Θέατρο, καὶ εἰς τὸ πείσμα τῆς Ἀστυνομίας ποῦ θέλει νὰ μᾶς τὴν κρύψῃ!..

Ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς καιρὸς: Ἡ τηγανήταις καὶ τὰ δειπνάτα δικαιολογοῦνε καθε λογῆς παιγνιδίου. — Περίπατοι καὶ διασκεδάσεις ἀκατάπαυτες στὰ... καντούνια τῆς Χώρας. Μεγάλῃ κίνησις εἰς τὰ Ἀηροστάσια. — Εἰς τὸ Θέατρο ἀρχίζουνε τὰ Κόμματα, ἓνας ἐργολάβος ἀρβωσιᾶσι ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἡ Κυρία μας φιλοτιμοῦνται ποῖα νὰ στολισθῇ παραξενώτερα ἀπὸ τὴν ἄλλη! — Κυττάξετε ἄνθη μὲς τὴν καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος!.. Ἀστυνομικαῖς παρατήρησεις εἰς τὸν ὁρίζοντα τῶν Θεωρίων. — Ἐπίσημον πρόσωπον μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν φθάνει εἰς τὴν Χώρα μας... Ὡ συμπαθίσεμας! ἐσφάλαμε εἶνε ἓνας Μπουσουλοτιρῆς!! — Γεννιόνται ἓνα σωρὸ Γάταις καὶ ἓνα σωρὸ Θηλυκά!.. Τὰ παιγνίδια καὶ ἡ Τέρτσαις μασιτίζουνε τὴν ἀνάργυρον Κοινωνία μας! Ἡ Ἀστυνομία τί κάνει, ποῦ δὲν κινεῖται νὰ βάλλῃ ἓνα φραγμὸ σὲ τέτοια ξαφνικά; Κοιμᾶται; Ὀχι, πουντάρει!.. Δίνεται ἓνα καλὸ μάθημα εἰς τοὺς Ἑνωσοφόρους. — Καίεται τὸ Σπῆτι ἑνὸς Ταλαρὰ—ἁμαρτία ποῦτανε ὁμορφὸ καὶ κινουόργιο, ἐμπόριε νὰ χρησημεύσῃ γιὰ Νομαρχεῖο... μὰ τώρα καὶ στὴν ἄλλη, 15 χιλιάδες τάληρα ἐγίνηκανε στάχτη, καὶ ἡ γυναικοῦλαις τῆς γειτονιάς τρέχουνε νὰ προμηθευθοῦνε γιὰ τὴν ἀλισίβα τους!..

Τὰς 20, ἡμέρα Δευτέρα ὥρ. 12. 42. λεπτὰ μ. μ. Χάσι Φεγγαριοῦ εἰς... τὴν τσέπη τῶν Πασεταδόρων.

Ὁ Καιρὸς ἀλλάζει σὺν τῷ μυαλῷ τῶν Γυναικῶν... τῆς Κίνας... δὲν περᾶζει!.. ὅσοι δὲν ἔχουν τίποτες ἄλλο νὰ χάσουνε καταφεύγουν εἰς τὸ Θέατρο ὅπου ἐκατόντησε ἁμαρτωλῶν καταφύγιον, καὶ ἴσως ἴσως καὶ ἁμαρτωλῶν σωτηρία. — Οἱ ἐργολάβοι (ὅχι ἐκεῖνοι τοῦ Θεάτρου) πόρχουνται ἀπὸ Χαμὸ κερδίζουνε εἰς τὸ Θέατρο ὅσα ἐχάσανε σὺ Φαραῶ, — Κάποιοι ἢ κάποια θὰ χάσῃ τὸ μυαλότου, ἂς μὴ σκοτίζεται νὰν τὸ εὖρη, τὴν χροῦμε ἡμεῖς!..

Ταῖς 26 Κυριακὴ ὥρ. 7 καὶ 25. μ. μ. Τὸ Νέο Φεγγάρι. — Καὶ πάλι ὁ Καιρὸς ἀλλάζει, καὶ πάλι τ' Ἀργοστόλι λαβαίνει τὴν συνειθισμένην του μονότονον ὠραϊότητα. Βάλτε τὰ χέρια σας, γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ προφύλαξι, εἰς τὴν τσέπη. Οἱ Ἑνωσοφόροι τὰ γόνουνε ἴσια μὲ τὸν ἀγκῶνα... ἀλλὰ τοῦ κακοῦ! ὅσα ἐπιάσανε ἐπιάσανε! — Σημειώσετε στὸν θεόν σας τὰς 27 29 καὶ 31 τοῦ Μηνός... Αἰ! πῶς σὰ φαίνεται δὲν εἶνε τάχα ἀληθεῖς ὁ μῦθος ἡ ἑλλὰς ὁλοκαίειν ὁ Γαῖδαρος καὶ ἄλλα ὁ Παῖδορολάτης; Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς βουλὰς γίνετα λόγος ὑπὲρ τῶν Συνταξιούχων μας, ma le parole non fanno frittole καὶ οἱ δύστυχοι ἄλλαις τυγανήταις δὲ θὰ ματαφᾶνε παρ' ἐκεῖνες

τῶν πανηγυριῶν τους. — Μάχη εἰς... τὸ Ζαχαροπω-
λεῖον τοῦ Δεσάντη ἀπὸ δύο Φαγάδες, ὁλότης φονευθέν-
των Μπακλαβάδες 40!! Σεισμός ἐπαισθητός εἰς ἓνα
δύο Σπήτια. Τὸ Θέατρο πάει ἐμπρὸς σὰν τὸ κάδουρα,
ἔχουν μὲ... σουριξιάς. Τὰ Πολωνικά μᾶς κάνουνε νὰ
κλαῖμε μὲς τῇ χαρά μας.

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ.

(Συνέχεια Ἰδὲς ἀριθ. 76. 77.)

Ἡ καμπάνες εἰς τὴν Κεφαλονιά ἐκατάντησαν σήμε-
ρα μία μᾶστιγα, μιὰ ν-ἀληθινὴ μᾶστιγα γιὰ τὴν κοι-
ωνία.

Ἄν κανεὶς εἰς τὸν ἔξω κόσμον διστάζει νὰν τὸ πιστεύ-
σῃ σκεπτόμενος ὅτι ἂν τῷ ὄντι ἡ κοινωνία μας ἐνοχλεῖ-
το στὴν κατάχρησιν τῶν καμπανῶν τὴν ἔπαυε, ὄντας
εἰς τὸ χέρι της νὰν τὴν πάψῃ. Ἄς ἐνθυμηθῇ ὅτι ἡ κοι-
ωνίας ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν κλεψιά, καὶ ὅμως δὲν τὴν
παύουνε.

Ὁ πανηγυριώτης ἔχει τοῦτο κοινὸ μὲ τὸν κλέφτη, ὅ-
τι, καὶ οἱ δύο στενοχωροῦνται ὅταν ἦναι παθητικοί, κα-
θέννας εἰς τὴν περίστασή του, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ζητοῦνε
νὰ γένουν ἐνεργητικοί, καθέννας στὸ πάθος του, καὶ
ἐπειδὴ ἡ κοινωνία μας δὲν ἔχει λιγότερους πανηγυριότες
ἀπ' ὅ,τι ἔχει κλέφτες, ἔπεται ὅτι, ἡ κοινωνία μας θὰ ἐξα-
κολουθήσῃ νὰ στενοχωρῆται γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη,
καὶ νὰ καταμαστιχέται ἀπὸ πανηγύρια, πρὶν οἱ πανηγυ-
ριότες ἀποφασίσουνε νὰ παραιτηθοῦνε ἀπὸ τὴν εὐχαρί-
στησιν ποῦ τοὺς δίνει ἡ μᾶστιγα τῆς καμπάνας, ὅταν
καθέννας μὲ τὴν ἀράδα του τὴ χορτένῃ ἀπάνου στοὺς
ἄλλους!.....

Κάθε ποῦ ἓνας χυδαῖος (1) ἔχει τὸ πανηγύρι του, ἐ-
κεῖνος τότε ὄχι μόνον δὲν ἐνοχλεῖται στὸ σήμαμα ποῦ
κάνει νὰ κάνουνε, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστεῖται στὴ συντρο-
πὴ ποῦ γένεται γιὰ δρομάτου. .... ὄχι μόνον δὲν τὸν
συγκινεῖ ἡ στενοχωρία ποῦ προξενάει στοὺς γειτῶνους
του, μὰ μάλιστα φουσκώνει βλέποντας τὸν ἑαυτόν του
ἀρκετὸν νὰ στενοχωρῇ τόσοις ἄλλους!.....

Ἦθελ' εἶναι περιεργὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς, γιὰ νὰ περι-
γράψῃ ἀκολουθῶς, ὅλα ὅσα σοδὰρὰ καὶ ὅσα γελοῖα συ-
νεβαίνουνε σὲ τέτοιες περιστάσεις. Σὲ δύο ἐκκλησίες
τοῦτες τὲς ἡμέρες (Μισοσπορίτισα κι' ἄη-Γιάννη) ἐ-
κλέψανε τὰ κλοσιδία οἱ γειτῶνοι, καὶ βέβαια ποῦ δὲν
τὰ 'κλέψανε γιὰ τὸ σίδερο. .... Σὲ μίαν ἄλλην ἐκ-
κλησίαν (Ἀγία Παρασκευὴ) τοὺς ἔχουνε συρμένους στὰ
δικαστήρια!..... Σὲ μίαν ἄλλην (στοῦ Ρακαντση)
τοὺς ἐρίσανε τουφεκές μὲ σκάγια!..... Καὶ ὅμως τὰ
καμπαναριά ἔχουν πάντα ντρίμοξη, κ' ἓνα παιδί δεκα-
πέντε χρονῶν, προχθὲς, ἔπεσε (στὸν Ἀη-Νικόλα) ἀπὸ
τὸ καμπαναριὸ κ' ἐσκοτώθηκε!.....

Κάθε ποῦ μιὰ ἐκκλησιά ἔχει πανηγύρι, μισὸ μῆνα
πρὸ τῆς ἀνοίγει τὸ καμπαναριότης εἰς τὴ διάθεσιν
τοῦ βοσκαρουδιῶν, τὰ ὁποῖα μαζοῦνται ἀπὸ τοὺς δρό-

μους, καὶ κουλουμόνουνται σὲ καμπαναριὸ, λιχουδεύοντες
τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ σημάματος, καὶ προσμένοντες κα-
θέννας γιὰ τὴ φοράτου!..... Ἦθελε π'εἶ κανεὶς τόσοις
σκύλους, σὲ κάποιες ἐποχὲς σκύλας! Εἶν' ἄξιο περιεργεί-
ας νὰ ἰδῇ κανεὶς μὲ πόση ἀνυπακομία τὰ παιδιὰ ποῦ
προσμένουνε κυττοῦν τὸ παιδί ποῦ σημαίνει μὲ πόση
ζήλια τὸ παιδί ποῦ σημαίνει κυτᾶει τὰ παιδιὰ ποῦ προ-
σμένουνε!

Μὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου ποῦ κάνουν
τὴν ἄγρια ἐπιθυμία τοῦ χυδαίου πανηγυριώτη. Χώρα ἀ-
πὸ τοῦτα τὰ βοσκαρουδία, τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα πιάνει
τὴ καμπάνες ὁ ἐπιφορτισμένος γιὰ τοῦτο, καὶ τότες
τὴ καμπάνες τὴ πιάνει τὸ τάραμα!... Τίτες οἱ γει-
τῶνοι πρέπει νὰ ξεπορτίσουνε, καὶ ὅσοι δὲν ἔμπροσθεν
νὰ ξεπορτίσουνε, μένουν ἀπουκάτου στὸ βάσανο καὶ
στεναζοῦνε!... Δύο ἢ καὶ τρεῖς ὥρες εἶναι ὁ μέσος ὅρος
τῆς ἀναντίστροφης διάρκειας τοῦ βασάνου!... Σὲ τοῦ-
το τὸ διάστημα χιλιάδες καμπανιὲς σκροδοντῆνται μὲ
τὴ μεγαλύτερη λύσσα στ' αὐτιά τοῦ γειτῶνους, οἱ ὁ-
ποῖοι δὲν εἶναι πάντοτε ὕψιοι, οὐδὲ πάντοτε ἀναίσθητοι
σ' ἐκεῖνο τὸ βάσανο!... Πόσες φορὲς δὲν ἔχουμε τὸ παι-
δίμας, ἢ τὴ γυναῖκα μας, ἢ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε, στὸ
κρεβάτι μὲ πονοκέφαλο, ἢ μὲ ἄλλη ἀρρώστια βαρύ-
τερη ἀκόμη, ποῦ νὰ χρειάζεται ἡσυχία, καὶ ὅμως τοῦ
κάκου προσμένουμε νὰ δουλιάσῃ ὁ ἀντίχριστος ἐκεῖνος
βασανιστής μας ὁποῦ μάλιστα, περνόντας ἡ ὥρες, τὰ
νεύρα του πέρνουν τὴν τάση τοῦ τροματούρα καὶ πάνε
πάντα κρημνιστικώτερα!... Πόσες φορὲς τὴ νύχτα
(γιὰ τὸ καμπανιὸν ὥρα τοῦ ἡμερονύχτου δὲ σεδαζοῦνται
τὴν ἀναπαψήμας) ἐνῶ ἔχουμε τόσο χρεῖα νὰ ἡσυχάσωμε,
δὲν ἔμπορουμε ὅμως, γιὰ τὸ γαῖδαρος ἐκεῖνος θὰ κά-
μῃ τὸ κέφι του.... κέφι ποῦ τὸ λείει θρησκεία, καὶ μιὰ
φορὰ ποῦ τῷπε θρησκεία, ἡ Αστυνομία δὲ μ' ἔμπορει πλέ-
ον νὰν τοῦ τὸ μ' ἔμπορει!... Ὁ ἀρρώστος μας, ἐμεῖς οἱ
ἴδιοι ξεψυχοῦμε ἀπουκάτου στὸ βάσανο τῆς καμπάνας
μὰ δὲν πειράζει = οἱ χυδαῖοι ἐξεμναξιάσανε τὴ θρη-
σκεία καὶ θὰν τὴ χαροῦνε!... =

Ἰδοὺ ὅμως ὁποῦ τὸ πρᾶγμα ἐκατάντησε ἀνυπόφερτο.

Ἄς ὑποθῇ λοιπὸν μιὰ δημόσια γενικὴ δὴ ἐναντίον σὲ
τούτους τοὺς ἀδιάκριτους ὁποῦ ἐν ὀνόματι θρησκείας μᾶς
ἐνοχλοῦνε καὶ μᾶς ἀσκήνουν τὴν ἡσυχίαν!.....
Ἡ πρόφασις τῆς θρησκείας δὲν πρέπει νὰ δικαιῇ τὸν κα-
θέναν νὰ ἐνοχλᾷ τὸ γειτῶνά του εἰδεμὴ, ὡς κ' ἐμεῖς
τότες ἔμπορούσαμε νὰ κάμωμε θρησκείας μᾶς τὸ νὰ τρυ-
φεκίζωμε τοὺς ἐνοχληστάς μας καὶ τότες πῶς ἦελε τε-
λειόσει τὸ πρᾶγμα; ΑΝΔ. ΑΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

TEATRO CEFALO.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

IL TROVATOR !! IO FREMO !!

ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ecco ciò che scandalizzati abbiamo sempre es-
clamato tutte le volte che ci venne fatto di legge-
re sul Cartellone delle nostre trascorse Imprese

(1) Διὰ χυδαίους ἐννοῶ, ὄχι ἐκεῖνους ὁποῦ δὲ φοροῦνε κα-
πέλο· ἀλλὰ ἐκεῖνους ποῦ ἀπυσκάτου σὲ καπέλους, ἀντὶς γιὰ
νοῦ καὶ γιὰ νόση, ἔχουνε τιγανήτες καὶ σήματα.

l'annunzio di questo capolavoro Verdiano! Ed eravamo lì lì, anco quest'anno (Idlio ce la perdoni?) per ricadere nella nostra solita antifona... quando la Signora Giordano, il Signor Acconci, il Signor Vendemmia, e, sino a un certo punto, anco la Signorina Cisella (che coraggiosamente volle far l'Azucena, e la fece, poichè la forza della volontà è onnipossente, massime nelle donne.) vennero a ricacciarci nella gola il fatal ritornello che, per tanti anni ripetuto, avea lasciato un' Eco nel nostro cuore cinicoartistico!.. Ma se queste Signore e Signori non vollero lasciarci fremere di compassione, d'orrore e di vergogna, se non ci permisero di morderli, secondo la nostra mordacissima inclinazione, non potranno però impedirci di fremere d'ammirazione e d'entusiasmo! non potranno toglierci, giuro a Bacco! la trista soddisfazione di morderci le labbra pel disappunto e ripetere, ma in senso ben diverso, Il Trovator!!! Io fremo?!?!..

E chi non freme d'ammirazione e d'entusiasmo (ci si permetta l'espressione) nel sentir la Giordano che ci sbalordi nel Macbeth, che ci sorprese nei Capuletti, che c'intenerì nel Rigoletto, far miracoli d'arte e d'agilità nel Trovatore, Opera di tessitura così differente, di melodia tanto svariata e d'azione cotanto espansiva? Chi con noi avrà con Religiosità estetica seguita cotesta Artista in tutta l'Opera, ma specialmente, nel terzetto del Primo Atto, nella Scena del Miserere e nel Terzetto finale, non potrà far almeno di non esclamare nel senso già stabilito: — Il Trovator!!! Io fremo?!!

Non finiremo mai di lodar abbastanza il Signor Vendemmia, sotto tutti i rapporti musicali e drammatici, egli è un'artista di quei rari che sanno crear sempre qualche cosa di nuovo, anco nelle parti le più comuni, e possiamo asserire, senza tema d'esagerazione, ch'egli fu il primo che ci fece sentire ed ammirare la parte del Conte De-Luna, quale dal Verdi fa immaginata; «Per essere veramente Artista non basta seccamente eseguire, bisogna compenetrarsi ben bene dell'assunto, e poi porgerlo qual propria ispirazione, qual creazione tutta nostra.» Costo è un assioma esposto tempo fa dal Diavolletto, ma che non speravamo di vedere mai attuato; Il Vendemmia sorpassò ogni nostra aspetta-

tiva, ce ne congratuliamo di vero cuore e lo ringraziamo a nome dell'Arte, di cui ci professiamo umilissimi servi. Ripetiamo addunque col bravo Artista, non colla gelosa rabbia, ch'egli sa così bene fingere, ma nel delirio dell'anunirazione: Il Trovator!!! Io fremo!..

Il Tenore Acconci, l'instancabile Acconci, che dacchè fu apperto il Teatro non ebbe mai un riposo, nè per sua indisposizione, nè per discrezione dell'Impresa, cantò il Macbeth, la Gemma, i Capuletti, il Rigoletto ed il Trovatore, quasi diremmo, d'un sol fiato! Fortunatamente per l'Impresa che gli organi vocali dell'Acconci sono d'acciajo, altrimenti la si troverebbe un po' imbarazzata. In tutte le Opere egli seppe sempre disimpegnarsi bene, secondo noi però dove maggiormente si distinse fu nella Gemma e nel Trovatore; e notisi specialmente in quest'ultimo il Duetto colla Zingara, (quantunque il movimento ne sia stato dal Direttore alterato(?)) l'aria è la Romanza, il duetto col Soprano e, sopra ogni altro, il terzetto del Quarto Atto (benchè cbliterato per conto movimento, nè sappiamo il perchè) e converrà che il Signor Acconci sia stato per l'Impresa un vero acquisto che vale molto più di ciò che le costa. Possiamo addunque in piena coscienza manifestargli tutta la nostra ammirazione canta relando la solita cantilena, a cui cambieremo il senso, come il Direttore cambia i movimenti Verdiani, il Trovator!!! Io fremo!..

La Signorina Cisella ci provò col fatto il proverbio Veneziano:

Quando la donna fissa

Xè pezzo d'una Bissa!

La scintilla artistica però non le manca, d'altronde una Giovinetta esordiente che mostra tanto zelo per l'Arte da servirla con risoluto coraggio, anco al di là dei proprj mezzi, va ammirata ed incoragita, un'altra forse a cui avessero proposto l'Azucena avrebbe risposto: Il Trovator!?! Io fremo!..

Rivolgiamoci ora all'Impresa, se non fosse per altro, per poter morder e fremere a tutti' aggio riguardo la mise en Scène dell'Opera: Ed in primis: Perchè funno l'Eleonora, il Conte ed il Trovatore ritrovarsi nel Primo Atto sott' un' Alcova?.. La è cosa ben stramba per non dir indecente!. Perchè mai seppellire il Trovatore e sua Madre nelle Tombe dei Capuletti prima che muojano? il Libretista fa dire all'Azucena «Questa tomba di via...» L'Impresa approfittando di questa metafora libretistica risparmia la prigione e ci offre una tomba di morti!.. Concludiamo addunque colla solita cantilena: a Cefalonia il Trovator!?! Io fremo!!.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0072

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ